

Arrest

nr. 288 765 van 10 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 2 juli 2020 en verzoekt op 9 juli 2020 om internationale bescherming. Op 24 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit Tajbanda, wat beschouwd wordt als deel van Mehtarlam stad in Laghman provincie.

Anderhalf jaar voor uw definitieve vertrek uit Afghanistan besloot uw grootvader om zijn huis aan u te schenken. Hij sloeg daarbij zijn twee eigen zoons over, namelijk uw vader en uw paternale oom M., wat kwaad bloed zette tussen u en uw oom. Bijgevolg viel hij u na de schenking meermaals lastig, sloeg hij u en eiste hij dat u het huis aan hem zou geven.

Op een dag was er in uw dorp een trouwceremonie. U, uw vriend S. en uw paternale oom waren er aanwezig. S. vroeg u op een bepaald moment om een meisje dat ook op de trouw was naar de buitendeur te begeleiden, hij zou daar op haar wachten met zijn auto. Omdat u dacht dat ze familie van hem was, deed u wat hij vroeg. Op weg naar buiten kwam u uw oom tegen, hij zag u met het meisje. Tegen middernacht kwam de familie van het meisje naar uw huis om haar te zoeken. Uw paternale oom was er ook bij en beschuldigde u ervan het meisje meegenomen te hebben. De volgende ochtend kwamen zij opnieuw, ze schoten toen uw hond neer. Na het tweede bezoek kwam uw maternale oom langs om een oplossing te bedenken voor uw probleem. Diezelfde avond kwam de familie voor een derde keer langs, dit keer was de familie van de verloofde van het meisje er ook bij. U bent vervolgens met uw maternale oom naar zijn huis gegaan en de dag erna vertrokken jullie samen richting Nimruz.

U zette uw reis uit het land verder en reisde via Pakistan en Iran naar Turkije waar u een kleine twee jaar verbleef. Vervolgens reisde u via Griekenland en Macedonië naar Servië waar u vier maanden verbleef. Daarna verbleef u vier en een halve maand in Bosnië. U reisde via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk door naar België waar u aankwam op 02.07.2020 en op 09.07.2020 verzocht om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Anderhalve tot twee maanden na uw vertrek vond er een bemiddelingspoging plaats tussen de dorpsoudsten, uw familie, de familie van het meisje en de familie van haar verloofde. Na deze bemiddelingspoging werd uw vader nog vier à vijf keer tegengehouden door de broers van het meisje. Op 22 september 2021 dienden de families van het meisje en van de verloofde samen bij de taliban een klacht in tegen uw familie.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele taskara neer, een kopie van uw vaders taskara, een kopie over de schenking van uw grootvaders huis, een kopie van de aanklacht bij de taliban en een kopie van twee documenten in verband met een medisch onderzoek dat u onderging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor zowel de familie van het meisje dat u volgens uw oom ontvoerd had als voor de familie van haar verloofde. U vreest ook taliban aangezien het meisje een broer bij de taliban had. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Eerst en vooral dient er op te worden gewezen dat u misleidende verklaringen aflegde over uw leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 9 juli 2020 gaf u 30.06.2004 als geboortedatum op. U beweerde dus net 16 jaar oud te zijn. Een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 23 juli 2020 wees echter uit dat u op het moment van uw asielaanvraag meerderjarig was. Meer bepaald werd geconcludeerd dat u 23,1 jaar was met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Hoewel het mogelijk is dat Afghanen niet op de hoogte zijn van hun exacte geboortedatum, dient te worden opgemerkt dat het, gezien de bijzonder grote kloof tussen uw beweerde en vastgestelde leeftijd, niet aannemelijk is dat u zich op dit vlak gewoon zou hebben vergist. Er kan redelijkerwijze worden geconcludeerd dat u de Belgische

asielinstanties bewust hebt proberen misleiden over uw leeftijd, een belangrijk element in de asielprocedure. Deze vaststelling doet reeds twijfelen aan de algemene oprechtheid van uw verklaringen.

Er dient te worden opgemerkt dat de diverse incoherenties en onlogische passages aangaande verschillende kernelementen in uw relaas ertoe hebben geleid dat er aan het door u ingeroepen asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht.

De problemen die de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht uit Afghanistan startten nadat u op een huwelijksfeest een meisje naar buiten moest brengen voor uw vriend S. Dienaangaande werd er vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen op verschillende punten overeenstemming misten. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud schetste u het beeld dat uw vriend S. u vroeg een meisje naar de buitendeur te begeleiden. U dacht dat ze familie was van hem en bracht haar daarom naar buiten waar S. op haar wachtte in de auto. U wist niet dat ze een relatie hadden met elkaar. (notities persoonlijk onderhoud (npo) 1 p. 15) Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud veranderde u het verhaal en beweerde u dat u wel degelijk op de hoogte was dat S. en het meisje verliefd waren. U verklaarde: "Dat is wat hij me zei toen ik hem daar ontmoette, hij zei, dit is mijn vriendin, ik heb hier een vriendin, ik praat met haar via de telefoon, ik wil met haar trouwen." (npo 2 p. 17) Dat u tijdens de persoonlijke onderhoud hier zo verschillende verklaringen over aflegde, ofschoon (de aard van) voormelde relatie van belang was voor het risico dat u hierdoor kon lopen, is een eerste teken dat het om een gekunsteld relaas gaat.

Daarnaast kon vastgesteld worden dat u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud met een andere tijdslijn op de proppen kwam. U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u de trouw verliet om tien uur 's avonds en u het meisje toen naar de deur bracht. Haar familie met uw oom kwamen vervolgens om middernacht bij u thuis aankloppen. (npo 1 p. 15) Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat u het meisje naar de deur bracht rond half acht of acht uur 's avonds. U verklaarde echter ook dat u vertrok om negen uur 's avonds en dat de familie van het meisje al rond half negen of negen uur 's avonds naar jullie kwam. (npo 2 p. 15) U legde dienaangaande dus meermaals tegenstrijdige verklaringen af. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige tijdslijn, zei u dat u niet op uw horloge had gekeken en dat half acht of negen uur in Afghanistan gelijkstaat aan middernacht. (npo 2 p. 15, 16) Er moet echter worden opgemerkt dat u zelf spontaan met deze tijdstippen op de proppen kwam en u zelf dus wel degelijk een onderscheid maakte. Zodoende biedt uw antwoord hier geen afdoende verklaring voor de wijzigende tijdslijn.

Ook wat betreft de drie bezoeken aan uw woning was u allerm minst coherent. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud verklaarde u dat de familie van het meisje met uw oom op vierentwintig uur tijd drie keer naar uw huis kwamen: na de trouw, de dag erna in de ochtend, en vervolgens diezelfde avond samen met de familie van de verloofde van het meisje. (npo 1 p. 15, 23) U herhaalde op een bepaald moment uitdrukkelijk dat dit de juiste volgorde was. U wilde zeker zijn dat de protection officer het goed had begrepen. (npo 1 p. 23) Het kan enkel verbazen dat u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud iets anders verklaarde, nadat u zo uitdrukkelijk de tijdslijn uiteen had gezet de eerste keer. Plots zei u dat de familie van het meisje met uw oom de avond van de trouw langsgekomen waren, de dag erop en vervolgens de daaropvolgende dag. (npo 2 p. 14) Toen u daarmee werd geconfronteerd, ontkende u tot tweemaal toe en beweerde u dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud hetzelfde had verklaard (npo 2 p. 21), wat zoals reeds gezegd niet het geval was. Integendeel, u verklaarde de eerste keer met klem iets anders en wilde er zeker van zijn dat het juist genoteerd was.

Uit de verklaringen die u in het kader van het eerste onderhoud aflegde, kan worden afgeleid dat uw hond bij het tweede bezoek werd doodgeschoten. (npo 1 p. 15) Evenwel stelde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat dit pas bij het derde bezoek zou zijn geweest. (npo 2 p. 14) Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw aanwezigheid thuis. Tot twee keer toe vertelde u dat uw vader aan de familie van het meisje had verklaard dat u in het huis was. U haalde dat zelf spontaan zo aan wanneer u de kans kreeg om uw relaas uiteen te zetten. U zei: "Ze vroegen hem [d.i. de vader van verzoeker] waar zijn zoon is. Mijn vader zei hun dat hij hier is, maar waarom vragen jullie zo laat naar hem. Ze zeiden dat zijn zoon onze dochter met zich genomen had. Mijn vader zei dat het niet waar is, dat hij hier in het huis is en niemand bij zich heeft." (npo 1 p. 15) Hoewel u later in datzelfde persoonlijke onderhoud ontkende dat uw vader had gezegd dat u thuis was, is de eerdere verklaring niet voor interpretatie vatbaar. (npo 1 p. 23)

Daarnaast bleek u evenzeer volatiele en twijfelachtige verklaringen af te leggen over de gesprekken die uw vader al dan niet met de dorpsoudsten uit uw regio zou hebben gehad na uw vertrek uit Afghanistan. U zei de eerste keer op het CGVS dat er een bemiddelingspoging had plaatsgevonden waarbij uw vader aanwezig was, de dorpsoudsten en de families van het verdwenen meisje en haar verloofde. (npo 1 p.

24) De tweede keer verklaarde u op het CGVS dat u zeker was van die ene keer, maar dat u niet zeker was of uw vader nog een tweede keer naar de dorpsoudsten ging. (npo 2 p. 13) Ook wat betreft de timing van deze gesprekken ging u de mist in. U situeerde de bemiddelingspoging anderhalve à twee maanden na uw vertrek en vervolgens een week of tien dagen na uw vertrek. (npo 1 p. 24; 2 p. 13) Uw verklaringen getuigen van een gebrekkige kennis en vormen zo allesbehalve overtuigende verklaringen, ofschoon deze handelen over de kern van uw relaas.

Bovendien bleek u verschillende verklaringen af te leggen over het plaatsvinden van een gesprek met de dorpsoudsten aangaande uw oom. U zei de eerste keer op het CGVS dat uw vader met de dorpsoudsten was gaan praten nadat uw grootvader u zijn huis schonk. (npo 1 p. 18, 24) U haalde dit echter niet aan tijdens het tweede onderhoud. U stelde in eerste instantie dat een dergelijk gesprek niet plaatsvond. Pas toen u gewezen werd op uw verklaringen van het eerste onderhoud, zei u dat hij misschien met hen is gaan praten en dat u het misschien wel zo had verklaard, maar dat u al een tijdje uw verstand aan het verliezen was. (npo 2 p. 13, 14) Uw zogezegde onzekerheid en mentale toestand, die u op geen enkele wijze objectief staaft, is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u vorige keer uitdrukkelijk verklaarde dat uw vader wel naar de dorpsoudsten was geweest.

Terzijde kan aangestipt worden dat de reactie van uw vader en grootvader op de bedreigingen van uw oom naar u toe zeer beperkt bleef. In het eerste persoonlijke onderhoud gaf u aan dat uw vader in de eerste paar maanden na de schenking de dorpsoudsten benaderd had met de vraag of zij met uw oom konden spreken. Ze antwoordden echter dat als hij niet naar zijn vader luistert, hij ook niet naar hen zou luisteren. Hierna was de familierelatie verbroken, u probeerde uw oom te ontwijken en ook uw vader sprak niet meer met hem. In totaal heeft uw oom u na de schenking vijf à zes keer aangesproken waarbij hij een aantal keer fysiek agressief werd en u sloeg. De reactie van uw grootvader bleef zeer beperkt, hij zei dat u zich maar geen zorgen diende te maken, dat uw oom niks kon doen. Uw grootvader heeft hem niet aangesproken op zijn gedrag, hoewel uw oom had gedreigd dat hij het u betaald zou zetten en uw vader en grootvader van die dreiging op de hoogte waren. (npo 1, p. 18, 19) De reactie van uw vader en grootvader is toch wel opmerkelijk. Door de schenking van uw grootvaders huis werd u naar eigen zeggen meermaals geslagen en bedreigd door uw oom, maar zij deden bar weinig moeite om u te helpen bij de aanpak van dat probleem. Logischerwijze zou van hen verwacht mogen worden dat zij een oplossing zouden helpen zoeken voor uw probleem. De door u aangehaalde problemen met uw oom na de schenking van het huis worden zo ondermijnd door voorgaande vaststellingen.

Er zou, ondanks het overleg tussen uw familie en de families van het meisje en haar verloofde, voorts een klacht zijn ingediend bij de taliban. Echter blijkt dat u ook hier er niet in slaagde om coherente verklaringen af te leggen. U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud van 23 september 2021 dat beide families samen op 22 september een klacht hadden ingediend bij de taliban tegen uw familie. U werd expliciet gevraagd of de aanklacht tegen u gericht was of tegen uw familie, u antwoordde 'tegen de familie'. Uw familie had op 22 september nog geen officieel papier gekregen van de aanklacht maar zou wel laten weten als ze iets zouden krijgen. U werd erop gewezen dat u het in dat geval kon doorsturen naar het CGVS. (npo 1 p. 24) Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud veranderde u de feiten en beweerde u dat de klacht enkel door de familie van het meisje was ingediend en dat tegen u persoonlijk, niet tegen uw familie, wat ook uit de vertaling van de klacht blijkt (zie groene map, administratief dossier). (npo 2 p. 4) Toen u daarmee geconfronteerd werd, herhaalde u dat de aanklacht door de familie van het meisje werd ingediend en dat u niet weet waar de familie van de verloofde is. Aangaande tegen wie de klacht was gericht, zei u dat uw oom met u persoonlijk problemen had, niet met uw hele familie, wat geen verklaring is voor het feit dat u eerder uitdrukkelijk zei dat de klacht bij de taliban tegen uw familie gericht was.

Daarnaast bleek uw familie ineens al op 22 september het document ontvangen te hebben, iets wat u de eerste keer ontkende. Toen u daarmee werd geconfronteerd, zei u dat ze het document wel al op 22 september hadden gekregen en dat u zich nog kon herinneren dat u dat zo tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had gezegd. (npo 2 p. 6) Op basis van de notities van het eerste persoonlijke onderhoud kan echter geen twijfel bestaan, u verklaarde toen met alle zekerheid dat uw familie nog geen document had ontvangen. Indien ze het document effectief reeds sinds 22 september hadden, rijst overigens de vraag waarom u tot vier dagen voor uw tweede onderhoud heeft gewacht om er een kopie van over te maken aan het CGVS, hoewel u dacht dat men u tijdens het eerste onderhoud uitdrukkelijk had gevraagd om een kopie op te sturen. Geconcludeerd kan worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de klacht die tegen u, zij het uw familie, werd neergelegd bij de taliban. Uw verklaringen over het al dan niet hebben van de fysieke klacht op 22 september doen sterk vermoeden dat het hier gaat om een document met een gesolliciteerd karakter, dat u het document speciaal hebt laten opstellen om uw bewering over de

klacht te onderbouwen. Dat de inhoud van het document niet coherent is met wat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde is hier ook indicatief voor. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde document ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien kan een brief van deze aard door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk intrinsiek uitermate gering is. Aan door een verzoeker bijgebracht document kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover dit document gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Er ontbreekt bij wijlen ook een zekere logica in de verklaringen die u bij het CGVS aflegde. Zo is het bevreemdend dat u amper inspanningen heeft geleverd om uw vriend S. te contacteren. U heeft hem een paar keer proberen bellen toen u nog thuis was, maar zonder succes. U heeft ook aan uw familie gevraagd of ze meer wisten, maar ze waren niet op de hoogte. Na uw vertrek uit Afghanistan heeft u niet meer proberen bellen. (npo 1 p. 20, 21) Hoewel S. de aanleiding was van uw problemen die u tot een definitief vertrek uit uw land hebben genoopt, toonde u weinig interesse om te weten te komen wat er van uw vriend en zijn vriendin geworden was of waar ze waren.

Een tweede aspect met een gebrek aan logica betreft de bezoeken van de familie van het meisje bij u thuis. Hoewel uw vader zei dat u in het huis was en er geen meisje was, ging haar familie weg zonder het huis te doorzoeken. Ook de twee keren erna kwamen ze niet binnen in het huis. Indien zij dachten dat u daar effectief was of kon zijn met het meisje, is het volstrekt niet logisch dat zij het huis niet hebben doorzocht om haar te vinden. Aan de andere kant is het van uw vaderskant ook niet logisch dat hij hen niet zou uitnodigen het huis te doorzoeken, om zich er op die manier van te vergewissen dat u weldegelijk alleen in het huis was en dat er van het meisje geen spoor was. U sprak zichzelf trouwens verder tegen door te beweren dat indien de familie van het meisje geweten had dat u thuis was, ze zeker het huis doorzocht zouden hebben. Het feit dat ze dat niet deden volgens uw verklaringen, valt niet te rijmen met de woorden van uw vader toen hij zei dat u thuis was. (npo 1 p. 23) Daarenboven valt het op dat u en uw familie zeer snel handelden toen jullie besloten dat u het land best kon verlaten. Het doet echter de wenkbrauwen fronsen dat jullie niet eerst de moeite deden om de hele situatie uit te klaren met de families van het meisje en de verloofde, nog voordat u vertrok, eventueel met behulp van de dorpsoudsten. (npo 1 p. 23)

Ten slotte kon u niet verduidelijken waarom S. u vroeg om die avond zijn vriendin naar de auto te brengen. Hoewel zowel S. als het meisje op de trouw aanwezig waren, vond S. het nodig om u te vragen haar naar de buitendeur te leiden. U kon niet uitleggen waarom dat nodig was en waarom hij haar zelf niet ging halen. U beweerde daarenboven dat toen u naar het meisje toeging, ze wist dat u haar zou oppikken want S. had haar per telefoon reeds uitgelegd dat u haar zou halen en had beschreven wat voor kleren u die avond aanhad. (npo 2 p. 17, 19, 20) Dat S. zijn vriendin niet zelf zou halen maar op een omslachtige manier u naar haar zou sturen na haar eerst telefonisch uitgelegd te hebben hoe u eruit zag, is volstrekt niet aannemelijk. Daarnaast kon u ook niet uitleggen waarom u besloot om op zijn vraag in te gaan. U was immers op de hoogte dat S. met haar wilde trouwen en dat ze een koppel waren. In die optiek is het allerminst logisch dat u besloot het risico te nemen betrokken te raken in een eergevoelige problematiek.

Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud werd u meermaals geconfronteerd met tegenstrijdige verklaringen. Wanneer u geen verklaringen meer kon bieden tijdens de confrontatie, verwees u meermaals naar uw mentale toestand. (npo 2 p. 7, 13, 14) Hier dient opgemerkt te worden dat u op geen enkel moment voordien, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het eerste persoonlijke onderhoud, aangaf mentale of psychologische problemen te hebben die u zouden verhinderen om deel te nemen aan de persoonlijke onderhouden. Ter staving van uw mentale toestand toonde u een document van een CTA-scan en een ECG. Deze documenten kunnen evenwel geen licht werpen op uw mentale toestand maar tonen slechts aan dat u dergelijke tests hebt ondergaan, waarbij nog opgemerkt kan worden dat het resultaat van de CTA-scan positief was. Dat de tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan uw mentale toestand kan bijgevolg gezien worden als een loutere bewering die niet objectief onderbouwd is maar door u werd aangehaald op momenten dat u niet meer wist hoe u zich uit een confrontatie moest redden.

Uit het geheel van de informatie voorhanden in uw dossier, in het bijzonder de verklaringen die u doorheen de procedure kon afleggen, waarbij u er blijk van gaf de aan u gestelde vragen te begrijpen en hier logische antwoorden op kon geven, blijkt dat u wel degelijk in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen

aan procedure. Er kwamen geen elementen of redenen naar boven om de door u afgelegde verklaringen als onbruikbaar te gaan beschouwen

Uit al de bovenvermelde elementen samengenomen, die een voor een afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid, kan enkel geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent de problemen die u had met uw oom, de ontvoering van het meisje, de benaderingen van haar familie en de verloofdes familie, de ingediende klacht en het daarmee gepaard gaande risico op verloving dat u zou lopen.

Wat betreft de overige documenten die u heeft voorgelegd in het kader van uw procedure en die nog niet eerder in deze beslissing aan bod zijn gekomen, moet het volgende worden opgemerkt. Uw taskara en uw vaders taskara staven uw identiteit en afkomst uit Mehtarlam, elementen die op zich door het CGVS niet betwist worden. Het document over de schenking van uw grootvaders huis vormt, los van de betrouwbaarheid ervan, an sich geen bewijs voor de door u aangehaalde problemen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig

geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

[https://coi.easo.europa.eu/administration/](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202106EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituation.pdf)

[easo/PLib/202106EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202106EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituation.pdf), **EASO Afghanistan Security**

Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202109EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituationupdate.pdf)

[easo/PLib/202109EASOCOI Report Afghanistan Security situation update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202109EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituationupdate.pdf) en **EASO Afghanistan**

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202201EASOCOIReportAfghanistanCountryfocus.pdf)

[PLib/202201EASOCOI Report Afghanistan Country focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202201EASOCOIReportAfghanistanCountryfocus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel

Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mehtarlam, Laghman actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mehtarlam, Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en

humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO**

Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker kan de verwerende partij niet volgen waar zij in de bestreden beslissing stelt dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) aannemelijk te maken en dat hij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker gaat vervolgens eerst in op de overweging van de bestreden beslissing waarin de verwerende partij stelt dat hij misleidende verklaringen aflegde over zijn leeftijd. Hij betoogt in dit verband dat hij zijn leeftijd gebaseerd heeft op hetgeen er in zijn taskara staat en wat zijn ouders, de enigen die precies weten wanneer hij geboren is, hem verteld hebben. Hij concludeert dat dit de leeftijd is die hij heeft gegeven en waaraan hij vasthoudt en verwijst ook naar zijn verklaringen hieromtrent.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststelt dat de problemen, die de rechtstreekse aanleiding waren voor zijn vlucht uit Afghanistan, startten nadat hij op een huwelijksfeest een meisje naar buiten moest brengen voor zijn vriend S. en dat verzoekers opeenvolgende verklaringen dienaangaande op verschillende punten overeenstemming missen, onder andere wat betreft de aard van de relatie die zijn vriend S. met het meisje had, oppert verzoeker dat de verwerende partij hem hier duidelijk verkeerd begrepen heeft. Hij verduidelijkt dat hij op de hoogte was dat S. met het meisje contacten had en dat het verder ging dan vriendschap, maar dat hij de details van hun relatie uiteraard niet kende.

Vervolgens citeert verzoeker het motief van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouden met een andere tijdslijn van de avond van het huwelijksfeest zou op de proppen gekomen zijn. Verzoeker repliceert dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt en zich focust op kleine details en tegenstrijdigheden die er geen zijn. Volgens verzoeker waren de gebeurtenissen van die avond bijzonder traumatiserend voor hem en heeft hij niet alles per minuut bijgehouden en een schatting gegeven van het uur. Hij vervolgt dat hij erbij blijft dat het rond 20u

was dat hij het meisje naar de deur bracht en dat haar familie tussen 21u en 21u30 langsgekomen is bij hem thuis.

In verband met de vaststelling door de commissaris-generaal dat hij niet coherent zou zijn geweest over de drie bezoeken van zijn oom en de familie van het meisje (en uiteindelijk de familie van de verloofde van het meisje) aan de woning van zijn familie, meent verzoeker dat hij nooit verklaard heeft dat de familie van het meisje driemaal in vierentwintig uur langs zou zijn gekomen. Hij stelt dat zij inderdaad drie keer zijn langsgekomen, maar niet in vierentwintig uur tijd. Wat betreft het incident met de hond, benadrukt hij dat de hond wel degelijk de derde keer werd neergeschoten. Verzoeker concludeert dat er klaarblijkelijk heel wat zaken verkeerd vertaald en/of begrepen zijn tijdens het eerste gehoor bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissariaat-generaal). Hij merkt op dat zijn verklaringen van het tweede gehoor volledig overeenkomen met hoe alles is verlopen en dat hij niet begrijpt waarom zoveel zaken verkeerd genoteerd zijn tijdens het eerste gehoor. Hij benadrukt dat hij bij zijn verklaringen, die hij aflegde bij zijn tweede gehoor, blijft en voegt hier nog aan toe dat de bestreden beslissing gebaseerd is op kleine details en vermeende tegenstellingen die er geen zijn.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat, ook wat betreft de klacht die tegen hem werd ingediend, hij nooit heeft verklaard dat deze tegen zijn hele familie gericht was, doch enkel tegen hem omdat hij door de familie van het meisje beschuldigd werd het meisje meegenomen te hebben. Hij benadrukt dat dit ook blijkt uit de klacht die hij tijdens de administratieve procedure neerlegde.

Verder gaat verzoeker ook in op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het bevreemdend is dat hij amper inspanningen heeft geleverd om zijn vriend S. te contacteren na de gebeurtenissen. In dit verband betoogt verzoeker dat hij niet weet wat hij nog meer had kunnen doen om S. te contacteren. Concreet stelt hij dat hij hem enkele keren heeft gebeld, zonder succes, en dat het ook niet zo is dat hij zich nog in Afghanistan bevindt en actief op zoek kan gaan naar hem. Hij voegt hieraan toe dat S. bovendien de reden is waarom hij zijn land heeft moeten ontvluchten en dat hij niet de nood voelt om iedereen nog meer in gevaar te brengen door ze de opdracht te geven om S. te zoeken, waardoor zij nog meer in de aandacht zouden lopen.

Tot slot hekelt verzoeker ook dat de verwerende partij het vreemd vindt dat S. verzoeker zou vragen om zijn vriendin te gaan halen en dat zij niet kan inzien waarom S. dit niet zelf deed. Verzoeker verduidelijkt in dit verband dat S. samen met zijn vriendin wilde vertrekken van het feest. Hij ging, aldus verzoeker, zijn auto halen en vroeg daarom aan hem om zijn vriendin tot aan de auto te begeleiden zodat hij onmiddellijk kon vertrekken zonder dat zij tegengehouden zouden worden door de familie van het meisje. Verzoeker begrijpt dan ook niet wat hier zo vreemd aan is.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat de situatie in Afghanistan drastisch is veranderd en dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban grondig is gewijzigd. Hij oppert dat verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten aangeven dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere 'verwesterde Afghanen' die reeds een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Verzoeker verwijst, gelet op het regime van de taliban, naar het reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen. Hij stelt dat hij door de verergerde precaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan zich nergens in het land zou kunnen vestigen.

Verzoeker meent dat de verwerende partij zeer kort door de bocht gaat en alles zeer rooskleurig voorstelt, terwijl in werkelijkheid de taliban met een ijzeren hand regeren, geen enkele tegenstand of kritiek dulden en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukken. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt volgens hem dat de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan alleen maar zal verslechteren onder het talibanbewind. Hij preciseert dat de *UN High Commissioner for Human Rights* haar bezorgdheid heeft geuit op de *Special Session of UN Human Rights Council* en dat een rapport van de *Danish Immigration Service* de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart brengt. Het gaat volgens hem niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn en er is volgens hem geen enkele garantie op het respecteren van de mensenrechten.

Bovendien, zo stelt verzoeker, motiveert de verwerende partij compleet naast de kwestie en heeft zij geen enkele wijze rekening gehouden met zijn profiel. Zo is hij reeds twee jaar in België, is hij volledig geïntegreerd, deelt hij enkel nog de westerse waarden en is hij volledig verwesterd, wat van de huidige omstandigheden wel degelijk een nieuw element maakt dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Voor personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, aldus verzoeker, is de situatie erg gevaarlijk geworden. Hij verwijst in dit verband naar vaststellingen van het UNHCR. Voorts betoogt verzoeker dat de huidige situatie in Afghanistan aanleiding kan geven tot gewijzigde omstandigheden voor personen van wie het verzoek voor de terugkomst van de taliban werd afgewezen. Om zijn stelling kracht bij te zetten, verwijst verzoeker naar vaststellingen van het UNHCR, rechtspraak van het Hof van Justitie en een rapport van NANSEN van oktober 2021 omtrent het indienen van een volgend verzoek en nieuwe elementen (stuk 3 bij het verzoekschrift). Hij vervolgt dat het volgens het rapport van NANSEN moeilijk is voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen en dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gedaan. Uit hetzelfde rapport blijkt volgens hem dat personen die gedurende lange tijd in het Westen hebben verbleven een specifiek risico op vervolging lopen omwille van een gepercipieerde verwestering. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden en anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer *an sich*. Verwijzend naar een rapport van Amnesty International herhaalt verzoeker dat hij in Europa verwesterd is en een risico loopt op vervolging door de taliban. Hij betoogt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. In een recente video zouden de taliban hun positie ten aanzien van westerse ideologieën hebben bevestigd. Tenslotte wijst verzoeker nog op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 27 november 2020 waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid was dat de desbetreffende verzoekende partij werd blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

Er is volgens verzoeker geen enkele garantie dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerder schrikbewind, wat zou blijken uit een rapport van de *Danish Immigration Service* van september 2021. De taliban hanteren een parallel rechtssysteem dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de *sharia*. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van NANSEN van oktober 2021, waarin voorbeelden worden aangehaald van dergelijke bestraffingen en waarbij NANSEN concludeert dat:

“NANSEN is van mening dat deze beperkende praktijken, alsook grove mensenrechtenschendingen door toedoen van de Taliban neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging. Aangezien de Taliban heden Afghanistan regeren, moet niet langer de vraag worden gesteld of er voldoende bescherming is tegen hun mensenrechtenschendingen. Afghanen die niet werkelijk de strikte interpretatie van de sharia volgen, moeten aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Sterker nog. Afghaanse onderdanen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond of niet recentelijk onder de Taliban-regering hebben geleefd, lopen een bijzonder groot risico om als overtreders van de regels te worden beschouwd. Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij/zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag/subsidiare bescherming.”

Verzoeker geeft tot slot aan dat er sinds de machtsovername reeds 400 gewone burgers zijn gedood, maar dat het werkelijke aantal vermoedelijk veel hoger ligt. Aldus, zo stelt verzoeker, kan de commissaris-generaal bezwaarlijk beweren dat hij kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

2.1.3. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- NANSEN Nota, 3-21, “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”, oktober 2021 (stuk 3).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 17 april 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen

ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker werd op een huwelijksfeest door zijn vriend S. gevraagd om een meisje naar de buitendeur te brengen waar hij op haar zou wachten met zijn auto. Verzoekers paternale oom, waarmee hij een slechte relatie heeft nadat verzoekers grootvader besloot zijn huis aan verzoeker te schenken en zo zijn twee eigen zoons oversloeg, was er bij toen hij het verzoek van zijn vriend inwilligde en beschuldigde verzoeker ervan het meisje meegenomen te hebben. Nadien kwamen zijn oom, de familie van het meisje en uiteindelijk ook de familie van de verloofde van het meisje verzoeker tot driemaal toe opzoeken in zijn huis. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd zowel door de familie van het meisje, wiens broer bij de taliban zat, als de familie van haar verloofde.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker, omwille van verschillende redenen, er niet in geslaagd om zijn vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken. Zo (i) legde verzoeker misleidende verklaringen af over zijn leeftijd, wat doet twifelen aan de algemene oprechtheid van zijn verklaringen. Daarnaast (ii) hebben ook diverse incoherenties en onlogische passages aangaande verschillende kernelementen van zijn relaas ertoe geleid dat aan het door hem ingeroepen relaas geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst (a) legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande de relatie tussen het meisje en zijn vriend S. Ook (b) komt verzoeker tijdens de twee persoonlijke onderhoudsop de proppen met een andere tijdslijn van de avond van het huwelijksfeest. Verder (c) legt verzoeker geen coherente verklaringen af wat betreft de drie bezoeken aan zijn woning van de familie(s) van het meisje (en haar verloofde) na het huwelijksfeest. Voorts (d) legt hij volatiele en twijfelachtige verklaringen af over de gesprekken die zijn vader al dan niet met de dorpsouderen uit zijn regio zou hebben gehad na zijn vertrek uit Afghanistan. Bovendien (e) blijkt verzoeker verschillende verklaringen af te leggen over het plaatsvinden van een gesprek met de dorpsouderen aangaande zijn oom. Daarnaast (f) wordt door de commissaris-generaal terzijde aangestipt dat de reactie van verzoekers vader en grootvader op de bedreigingen die geuit werden ten aanzien van verzoeker door zijn oom zeer beperkt bleef. Ten slotte (g) slaagt verzoeker er niet in coherente verklaringen af te leggen over de klacht die, ondanks het overleg tussen verzoekers familie en de families van het meisje en haar verloofde, werd ingediend bij de taliban. De commissaris-generaal uit in dit verband ook vermoedens dat de klacht die verzoeker tijdens de administratieve procedure neerlegde een document is met een gesolliciteerd karakter en weinig bewijswaarde. Vervolgens (iii) ontbreekt er soms een zekere logica in de verklaringen die hij bij de commissaris-generaal aflegde. Zo (a) is het bevreemdend dat verzoeker amper inspanningen heeft geleverd om zijn vriend S. te contacteren. Verder (b) wordt er ook een gebrek aan logica vastgesteld in verzoekers verklaringen betreffende de bezoeken van de familie van het meisje bij hem thuis. Tot slot (c) kan verzoeker ook niet verduidelijken waarom S. hem die avond vroeg zijn vriendin naar zijn auto te brengen, is het volstrekt niet aannemelijk dat S. zijn vriendin niet zelf zou halen maar haar op een omslachtige manier naar verzoeker zou sturen na haar eerst telefonisch uitgelegd te hebben hoe verzoeker eruit zag en is het, gelet op het feit dat hij wist dat S. met haar een koppel was en hij niet kan uitleggen waarom hij besloot om op de vraag van S. in te gaan, allerminst logisch dat hij besloot het risico te nemen betrokken te raken in een eergevoelige problematiek. Bovendien (iv) merkt de commissaris-generaal op dat verzoekers bewering dat de tegenstrijdige verklaringen waarmee hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd, te wijten zijn aan zijn mentale toestand, een loutere bewering is die niet objectief onderbouwd is en door hem werd aangehaald op momenten dat hij niet meer wist hoe hij zich uit een confrontatie moest redden. Ten slotte (v) kunnen de overige door verzoeker neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden leeftijd van net 16 jaar ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 9 juli 2020. Uit de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij blijkt immers dat verzoeker op datum van 23 juli 2020 ouder is dan 18 jaar, waarbij 23,1 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is. Deze beslissing van de Dienst Voogdij werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 juli 2020, er werd naar verwijzen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en de beslissing bevindt zich in het administratief dossier (map 'documenten buiten de asielpcedure'), zodat hij de inhoud ervan kan verifiëren.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd omdat hij zich heeft gebaseerd op wat zijn ouders hem hadden verteld en de gegevens op zijn taskara. In zoverre verzoeker hiermee de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek betwist, dient te worden opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling en de daarvoor gehanteerde methode thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit niets kan blijken dat hij gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Bovendien kan deze vergoelijking van verzoeker geenszins overtuigen, gelet op de vaststelling dat er minstens vijf jaar ligt tussen verzoekers beweerde leeftijd (16 jaar) en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek (21 jaar). Dat verzoeker zijn verklaarde leeftijd baseert op wat zijn ouders hem vertelden, toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn om zijn leeftijd meer correct in te schatten. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een dermate groot verschil, van verschillende jaren, met zijn vermeende leeftijdsgenoten in Afghanistan verzoeker in de loop der jaren en gedurende zijn ontwikkeling en groei toch zou moeten zijn opgevallen. Ook kan zijn taskara, waarop zijn geboortedatum vermeld staat, de vaststelling niet weerleggen dat de wetenschappelijke leeftijd danig afwijkt van de door verzoeker opgegeven leeftijd ten tijde van het indienen van het verzoek om internationale bescherming. Immers blijkt uit de objectieve informatie, gevoegd bij het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 1), dat Afghaanse (identiteits-) documenten weinig betrouwbaar zijn, gezien deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten sowieso bijzonder relatief is.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van de identiteit en er toch kan besloten worden dat verzoeker frauduleuze verklaringen hierover afgelegde, heeft verzoeker wel degelijk getracht de asielinstanties te misleiden en te doen geloven dat hij minderjarig was.

De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van verzoeker – dat hij zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming moedwillig als minderjarige voordeed en dus aanzienlijk jonger, meer bepaald zeven jaar, dan hij in werkelijkheid blijkt te zijn en dat hij hieraan tot op heden blijft vasthouden – vormen, ofschoon op zich niet doorslaggevend om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen, dan ook een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid. Deze vaststellingen hebben ook gevolgen voor de context van het door verzoeker ten berde gebrachte asielaanvraag.

2.3.6.4. In het verzoekschrift beweert verzoeker dat er klaarblijkelijk heel wat zaken verkeerd vertaald en/of begrepen werden tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 23 september 2021 (hierna: eerste persoonlijk onderhoud) en dat hij niet begrijpt waarom er toen zoveel zaken verkeerd genoteerd werden. Hij verduidelijkt dat zijn verklaringen die hij aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud van 17 december 2021 (hierna: tweede persoonlijk onderhoud) volledig overeenkomen met hoe alles is verlopen en dat hij dan ook bij zijn verklaringen van het tweede persoonlijk onderhoud blijft. Hij is van mening dat de volledige bestreden beslissing gebaseerd is op kleine details en vermeende tegenstrijdigheden die er geen zijn.

Dat zich tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal problemen zouden hebben voorgedaan inzake de vertaling of communicatie, kan op generlei wijze worden afgeleid uit het administratief dossier. Er werd bij de aanvang van dit persoonlijk onderhoud aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden. Verzoeker maakte van dergelijke problemen in de loop van het eerste persoonlijk onderhoud geen melding. Bovendien gaf hij aan het einde van het persoonlijk onderhoud eenduidig aan dat hij de tolk goed had begrepen (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 3, 26). Ook zijn advocaat formuleerde geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Toen verzoeker aan het begin van zijn tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij opmerkingen had op het eerste persoonlijk onderhoud en of hij iets wou rechtzetten, maakte hij geen melding van zaken die toen verkeerd zouden gelopen zijn, dan wel dat zijn gezegden verkeerd zouden genoteerd waren (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 3) Verzoeker beperkt zich daarenboven tot het uiten van de louter hypothetische en algemene bewering in het verzoekschrift dat zich vertaalproblemen moeten hebben voorgedaan tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Hij laat, mede gelet op wat volgt, echter na hierover ook maar enige verdere duiding te verschaffen en toont niet concreet aan dat, waar of op welke wijze dit de weergave van zijn gezegden zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker zich in bovenstaande argumentatie voor het overige beperkt tot het herhalen van één versie van de door hem gegeven verklaringen, zonder evenwel met concrete argumenten de door verwerende partij vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren. De Raad wijst verzoeker er evenwel op dat hij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van zijn verklaringen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

In zoverre verzoeker de overwegingen van de bestreden beslissing eenvoudigweg tracht te minimaliseren en poneert dat deze slechts betrekking zouden hebben op details en tegenstrijdigheden die er geen zijn, dient voorts te worden vastgesteld dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de hierin vastgestelde incoherenties, tegenstrijdigheden en onlogische verklaringen wel degelijk en stuk voor stuk betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van het door verzoeker aangevoerde relaas.

2.3.6.5. De Raad beaamt verder de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud tegenstrijdige verklaringen aflegde over de rechtstreekse aanleiding van zijn vlucht uit Afghanistan, met name dat hij op een huwelijksfeest een meisje naar buiten moest brengen voor zijn vriend S., waarna verzoeker beschuldigd werd het meisje te willen ontvoeren. Zo legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande de aard van de relatie die zijn vriend S. en het meisje hadden. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de verwerende partij hem duidelijk verkeerd begrepen had. Hij was namelijk op de hoogte dat S. met het meisje contacten had en dat dit verder ging dan vriendschap zonder dat hij de details van hun relatie kende.

In zoverre verzoeker hiermee insinueert dat hij de werkelijke aard van hun relatie niet kende, doch enkel wist dat hun relatie verder ging dan vriendschap, merkt de Raad op dat deze blote bewering geenszins steun vindt in het administratief dossier. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers dat zijn vriend S. hem vroeg het meisje naar de buitendeur te begeleiden, maar dat hij op dat moment dacht dat ze familie waren en niet wist dat zij een relatie – zij het een liefdesrelatie of een vriendschappelijke relatie – met elkaar hadden (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 15). Hieruit volgt dat verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde op het moment van de gebeurtenissen enkel te weten dat zij een familiale band hebben, wat in dit geval moeilijk opgevat kan worden als een relatie die verder ging dan vriendschap waarover hij geen verdere details kende. In het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud beweerde hij dan weer expliciet dat hij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat zij verliefd waren en aldus een liefdesrelaties hadden (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 17). Dit betekent aldus dat verzoeker op de avond van het huwelijksfeest wel degelijk meer details had over de relatie tussen S. en het meisje en dat zij een relatie hadden die verder ging dan vriendschap. Gelet op het voorgaande is het duidelijk dat verzoeker enerzijds verklaarde ten tijde van het huwelijksfeest niet te weten dat zij een (liefdes)relatie hadden en anderzijds later verklaarde dat hij hier wel van wist op dat moment. Voor zover verzoeker in dit verband

zou verwijzen naar de voorgehouden vertaalproblemen die zich tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zouden hebben voorgedaan, verwijst de Raad naar punt 2.3.6.4. van dit arrest. De verklaringen van verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud waren overigens duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en verzoeker duidt op geen enkele wijze aan hoe het toen door hem gestelde op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Het voorgaande doet aldus afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden relaas.

2.3.6.6. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker tijdens de twee persoonlijke onderhouden op de proppen komt met een andere tijdslijn van de avond van het huwelijksfeest:

“Daarnaast kon vastgesteld worden dat u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud met een andere tijdslijn op de proppen kwam. U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u de trouw verliet om tien uur 's avonds en u het meisje toen naar de deur bracht. Haar familie met uw oom kwamen vervolgens om middernacht bij u thuis aankloppen. (npo 1 p. 15) Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat u het meisje naar de deur bracht rond half acht of acht uur 's avonds. U verklaarde echter ook dat u vertrok om negen uur 's avonds en dat de familie van het meisje al rond half negen of negen uur 's avonds naar jullie kwam. (npo 2 p. 15) U legde dienaangaande dus meermaals tegenstrijdige verklaringen af. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige tijdslijn, zei u dat u niet op uw horloge had gekeken en dat half acht of negen uur in Afghanistan gelijkstaat aan middernacht. (npo 2 p. 15, 16) Er moet echter worden opgemerkt dat u zelf spontaan met deze tijdstippen op de proppen kwam en u zelf dus wel degelijk een onderscheid maakte. Zodoende biedt uw antwoord hier geen afdoende verklaring voor de wijzigende tijdslijn.”

In het verzoekschrift minimaliseert verzoeker deze pertinent vastgestelde tegenstrijdigheden, poneert hij dat de gebeurtenissen van die avond bijzonder traumatiserend voor hem waren, stelt hij dat hij niet alles per minuut heeft bijgehouden en hij een schatting heeft gegeven van het uur en volhardt hij in de verklaringen die hij aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud.

De Raad merkt in eerste instantie op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Verzoeker zou aldus bij machte moeten zijn deze gebeurtenissen, met inbegrip van het precieze tijdsverloop van de avond van het huwelijksfeest, op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouden wel degelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de tijdslijn van de avond van het huwelijksfeest.

Waar verzoeker deze tegenstrijdigheden tracht te vergoelijken door te stellen dat deze gebeurtenissen bijzonder traumatiserend voor hem waren, oordeelt de Raad het volgende. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen stavingstuk bijbrengt ter adstructie van zijn psychologische toestand, laat staan van enige geheugenproblemen ten gevolge van deze beweerde traumatische ervaring. Voorts formuleerde verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal, blijkt uit de gehoorverslagen dat deze op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker beweert wel dat het aldus niet verwonderlijk is dat hij zich soms vergist of enkele zaken niet meer kan herinneren, maar blijft manifest in gebreke *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze de omstandigheden voor zijn aankomst naar België zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Aldus is geenszins aangetoond dat verzoekers voorgehouden traumatische ervaringen een impact gehad hebben op zijn verklaringen.

Door de eerdere gezegden louter te hernemen in het verzoekschrift en door te beweren dat de verwerende partij spijkers op laag water zoekt, slaagt verzoeker er niet in de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over het tijdsverloop van de bewuste avond te verklaren, laat staan te weerleggen.

2.3.6.7. Vervolgens gaat verzoeker in het verzoekschrift ook in op de overwegingen van de bestreden beslissing waarin terecht wordt vastgesteld dat verzoeker geen coherente verklaringen aflegt wat betreft de drie bezoeken aan zijn woning van de familie(s) van het meisje (en haar verloofde) na het huwelijksfeest. In de bestreden beslissing valt in dit verband het volgende te lezen:

“Ook wat betreft de drie bezoeken aan uw woning was u allerm minst coherent. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud verklaarde u dat de familie van het meisje met uw oom op vierentwintig uur tijd drie keer naar uw huis kwamen: na de trouw, de dag erna in de ochtend, en vervolgens diezelfde avond samen met de familie van de verloofde van het meisje. (npo 1 p. 15, 23) U herhaalde op een bepaald moment uitdrukkelijk dat dit de juiste volgorde was. U wilde zeker zijn dat de protection officer het goed had begrepen. (npo 1 p. 23) Het kan enkel verbazen dat u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud iets anders verklaarde, nadat u zo uitdrukkelijk de tijdslijn uiteen had gezet de eerste keer. Plots zei u dat de familie van het meisje met uw oom de avond van de trouw langsgekomen waren, de dag erop en vervolgens de daaropvolgende dag. (npo 2 p. 14) Toen u daarmee werd geconfronteerd, ontkende u tot tweemaal toe en beweerde u dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud hetzelfde had verklaard (npo 2 p. 21), wat zoals reeds gezegd niet het geval was. Integendeel, u verklaarde de eerste keer met klem iets anders en wilde er zeker van zijn dat het juist genoteerd was.

Uit de verklaringen die u in het kader van het eerste onderhoud aflegde, kan worden afgeleid dat uw hond bij het tweede bezoek werd doodgeschoten. (npo 1 p. 15) Evenwel stelde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat dit pas bij het derde bezoek zou zijn geweest. (npo 2 p. 14) Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw aanwezigheid thuis. Tot twee keer toe vertelde u dat uw vader aan de familie van het meisje had verklaard dat u in het huis was. U haalde dat zelf spontaan zo aan wanneer u de kans kreeg om uw relaas uiteen te zetten. U zei: “Ze vroegen hem [d.i. de vader van verzoeker] waar zijn zoon is. Mijn vader zei hun dat hij hier is, maar waarom vragen jullie zo laat naar hem. Ze zeiden dat zijn zoon onze dochter met zich genomen had. Mijn vader zei dat het niet waar is, dat hij hier in het huis is en niemand bij zich heeft.” (npo 1 p. 15) Hoewel u later in datzelfde persoonlijke onderhoud ontkende dat uw vader had gezegd dat u thuis was, is de eerdere verklaring niet voor interpretatie vatbaar. (npo 1 p. 23)”

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift komt verzoeker in dit verband niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en het poneren dat er vertaalproblemen plaatsvonden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, wat, gelet op de overwegingen in punt 2.3.6.4., geen afbreuk doet aan deze pertinent vastgestelde tegenstrijdigheden.

2.3.6.8. De Raad, in navolging van de verwerende partij, stelt bovendien vast dat verzoeker er ook niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen in verband met de klacht die, ondanks het overleg dat tussen zijn familie en de families van het meisje en haar verloofde, bij de taliban werd ingediend na verzoekers vertrek uit Afghanistan. Blijkens de notities van het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker expliciet dat de familie van het meisje samen met de familie van haar verloofde een klacht had ingediend bij de taliban tegen verzoekers familie (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 24). In het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat de klacht enkel door de familie van het meisje en tegen hem persoonlijk (en niet tegen zijn familie) werd ingediend (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 4). In het verzoekschrift, net als toen verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, volhardt hij in de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud. Door zich andermaal te vergenoegen tot een eenvoudige herhaling van één versie van de eerdere afgelegde verklaringen ontkracht hij de voormelde, pertinente, inzake deze verklaringen en zijn overige in dit kader geuite gezegden gedane vaststellingen in het geheel niet.

Daarnaast oppert verzoeker in het verzoekschrift dat het officieel document met de klacht dat hij vlak voor zijn tweede persoonlijk onderhoud neerlegde, bevestigt dat de klacht enkel door de familie van het meisje en tegen hem persoonlijk werd ingediend. In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat de commissaris-generaal terecht sterke vermoedens uitte dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en dat hij het document speciaal heeft laten opstellen om zijn bewering over de klacht te onderbouwen. Een eerste indicatie hieromtrent is het feit dat verzoeker verschillende verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van deze fysieke klacht op 22 september 2021, de dag voor het eerste persoonlijk onderhoud. In het kader van zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers expliciet dat de klacht op 22 september reeds was ingediend maar dat zijn familie nog geen officieel document hieromtrent had verkregen (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 24). Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud volgt dan weer dat verzoekers familie dit document toch al op 22 september

zou ontvangen hebben. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ontkent verzoeker dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft gezegd dat zijn familie toen nog geen fysieke klacht gekregen had. In dit verband stelt de vraag dan ook waarom hij dan toch heeft gewacht tot vlak voor het tweede persoonlijk onderhoud dat plaatsvond in december 2021. Daarnaast vormt ook het feit dat de inhoud van het document niet overeenstemt met wat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde, een indicatie in dit verband. Bovendien stelt de commissaris-generaal terecht vast dat aan dit document hoe dan ook weinig bewijswaarde kan worden toegekend omwille van volgende redenen:

“Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde document ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien kan een brief van deze aard door eenieder opgesteld worden, waardoor de bewijswaarde van dit stuk intrinsiek uitermate gering is. Aan door een verzoeker bijgebracht document kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover dit document gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.”

Door te verwijzen naar dit document, slaagt verzoeker er aldus evenmin in om de betreffende tegenstrijdigheden te ontcrachten.

2.3.6.9. De commissaris-generaal acht het verder ook bevreemdend dat verzoeker amper inspanningen heeft geleverd om zijn vriend S. te contacteren:

“U heeft hem een paar keer proberen bellen toen u nog thuis was, maar zonder succes. U heeft ook aan uw familie gevraagd of ze meer wisten, maar ze waren niet op de hoogte. Na uw vertrek uit Afghanistan heeft u niet meer proberen bellen. (npo 1 p. 20, 21) Hoewel S. de aanleiding was van uw problemen die u tot een definitief vertrek uit uw land hebben genoopt, toonde u weinig interesse om te weten te komen wat er van uw vriend en zijn vriendin geworden was of waar ze waren.”

In het verzoekschrift betoogt verzoeker in dit verband dat hij niet weet wat hij meer had moeten doen om S. te contacteren, daar hij hem enkele keren zonder succes trachtte te bellen, hij nu niet langer in Afghanistan is en hem dus niet actief kan gaan opzoeken en hij, gelet op het feit dat S. de reden is waarom hij zijn land heeft moeten ontvluchten, niet iedereen nog meer in gevaar wil brengen door hen de opdracht te geven om S. te zoeken, waardoor zij nog meer in de aandacht zouden lopen. De Raad stelt vast dat verzoeker gevolgd kan worden waar hij stelt dat zijn vriend S., en meer in het bijzonder zijn relatie met het meisje en zijn verzoek om haar naar buiten te begeleiden tijdens het huwelijksfeest, de oorzaak is voor zijn problemen. In dat opzicht kan er evenwel des te meer van verzoeker verwacht worden dat hij zich zou informeren naar wat er van zijn vriend en zijn vriendin geworden is of waar ze waren. S. zou namelijk de situatie kunnen uitklaren, wat een einde zou brengen aan verzoekers problemen. Aldus kon van verzoeker verwacht worden dat hij, alvorens hij de ingrijpende beslissing nam om zijn land van herkomst te verlaten, meer inspanningen zou leveren om te achterhalen waar S. zich bevond. Gelet op het feit dat S., zo weze herhaald, de situatie zou kunnen uitklaren en een einde zou kunnen maken aan verzoekers problemen, kan bovendien ook verwacht worden dat verzoeker vanuit België, eventueel via zijn familieleden in Afghanistan, verdere pogingen onderneemt om zich verder te informeren over zijn vriend. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming namelijk worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen, getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

2.3.6.10. Tot slot beaamt de Raad ook de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat verzoeker niet kan verduidelijken waarom S. hem die avond vroeg zijn vriendin naar de auto te brengen, dat het volstrekt niet aannemelijk is dat S. zijn vriendin niet zelf zou halen maar haar op een omslachtige manier naar verzoeker zou sturen na haar eerst telefonisch uitgelegd te hebben hoe verzoeker eruitzag en dat het, gelet op het feit dat hij wist dat S. met haar een koppel was en hij niet kan uitleggen waarom hij besloot om op de vraag van S. in te gaan, allerminst logisch is dat hij besloot het risico te nemen betrokken te raken in een eergevoelige problematiek.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verduidelijkt dat S. zijn auto ging halen en aan verzoeker vroeg om zijn vriendin tot aan de auto te begeleiden, zodat hij onmiddellijk kon vertrekken zonder dat zij tegengehouden zouden worden door de familie van het meisje, oordeelt de Raad dat hieruit blijkt dat S. besepte dat hij in de problemen kon komen indien hij het meisje meenam na het huwelijksfeest. Dat hij

dan maar een vriend hiervoor zou hebben ingeschakeld en riskeert dat hij hiervoor in de problemen zou komen, wat ook wel degelijk zou gebeurd zijn, is allerm minst aannemelijk. Bovendien laat verzoeker, die volgens zijn verklaringen wel degelijk bewust was van de risico's die verbonden waren aan het uitvoeren van de wens van zijn vriend (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud, p. 20), ook in het verzoekschrift na te verklaren waarom hij dit risico nam.

2.3.6.11. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige terechte, pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat verzoeker volatiele en twijfelachtige verklaringen aflegde over de gesprekken die zijn vader al dan niet met de dorpsouderen uit zijn regio zou hebben gehad na zijn vertrek uit Afghanistan, dat verzoeker verschillende verklaringen aflegt over het plaatsvinden van een gesprek met de dorpsouderen aangaande zijn oom, dat de reactie van verzoekers vader en grootvader op de bedreigingen die geuit werden ten aanzien van verzoeker door zijn oom, zeer beperkt bleven, dat verzoekers verklaringen betreffende de bezoeken van de familie van het meisje bij hem thuis een gebrek aan logica vertonen en dat zijn bewering dat de tegenstrijdige verklaringen waarmee hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd, te wijten zijn aan zijn mentale toestand, een loutere bewering is die niet objectief onderbouwd is en door hem werd aangehaald op momenten dat hij niet meer wist hoe hij zich uit een confrontatie moest redden, en die weergegeven worden als (ii) d) – f), (iii) b) en (iv), volledig ongemeoid laat, zodat deze bij gebrek een enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.12. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.6.13. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de problemen die hij had met zijn oom, de ontvoering van het meisje, de benaderingen van haar familie en de familie van haar verloofde, de ingediende klacht en het daarmee gepaard gaande risico op vervolging dat hij zou lopen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.14. Verzoeker wijst voorts op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van (een gepercipieerde) verwestering. Hij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met zijn profiel, namelijk een persoon die al twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Hij stelt dat hij door zijn verblijf van twee jaar in België volledig geïntegreerd is en enkel nog de westerse waarden deelt. Hij oppert dat verwestering in de huidige omstandigheden een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, gezien de taliban mensen die lange tijd in het buitenland hebben verbleven beschouwen als 'verwesterd'.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factore* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotaliban* regering, evenals de provinciale *de-factore* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge

talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij reeds bijna twee jaar in België verblijft. Hij maakt nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De Raad herinnert eraan dat het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op 23 juli 2020 23,1 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Verzoeker verklaarde eind 2017 uit Afghanistan te zijn vertrokken (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 32). Dit betekent dat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan als meerderjarige al was gevormd naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds juli 2020, zonder verdere invulling ervan, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en hij verklaarde nog regelmatig contact te hebben met zijn familie in de regio van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud 1, p. 7 en notities persoonlijk onderhoud 2, p. 7). Verzoeker kan zich desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afgaanse context.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staaft of onderbouwt, te weten dat hij "*volledig geïntegreerd*" is en "*enkel nog de westerse waarden deelt*", en verwijst hij naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Hij geeft dan ook onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij zich gedragingen en westerse waarden en normen zou hebben eigen gemaakt die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afgaanse waarden en normen en dat hij deze daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Verzoeker maakt eveneens niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Waar verzoeker nog verwijst naar "*het eerdere schrikbewind*" van de taliban en naar het talibanbewind dat met een ijzeren hand regeert, geen enkele tegenstand of kritiek duldt en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop indrukt, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van arrest nr. 245 004 van 27 november 2020 kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.6.15. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht

op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtredenen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich

af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Waar verzoeker overigens stelt dat er geen veilig intern vluchtalternatief is in Afghanistan, stelt de Raad vast dat een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is nu hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst

en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS